

— А, то не е вече при насъ, — каза войникътъ. — То избѣга.

Чичо Митушъ се надѣваше, че сега кучето ще се върне. Но минаваха дни, а него все го нѣмаше.

То се върна една нощъ презъ есенъта. Тъмно бѣше навънъ, валѣше. Чичо Митушъ чу нѣкакъвъ шумъ, нѣкой каточе натискаше вратата. Презъ тая година бѣха станали много кражби на коне. Конекрадцитѣ, влашки цигани, подкопаваха стенитѣ на дамищата, влизаха вжтре и откарваха конетѣ. Това дойде най-напредъ на ума на чичо Митуша. Той взе пушката и не отвори вратата, а заобиколи презъ дама, за да издебне крадцитѣ. Излѣзе — гледа, слуша, нѣма никой. Но нѣщо пакъ се виждаше тамъ, не бѣше човѣкъ, но имаше нѣщо. Чичо Митушъ се приближи: до вратата се притискаше куче. Погледна го отблизо: бѣше жълтото куче.

Чичо Митушъ се върна, отвори вратата, донесе лампа. Кучето искаше да се хвърли отъ радостъ върху му, но, за да не го изцапа, чичо митушъ го изхока. То се сви плахо до стената. Бѣше мокро, мършаво, сегизъ-тогизъ лизваше една голѣма червена рана горе на предния си кракъ. И се свиваше, затреперваше съ цѣлото си тѣло и гледаше чича Митуша съ скръбни, човѣшки очи...